Θα ξεκινήσουμε την εισήγηση μας απαντώντας στην απλή ερώτηση. Γιατί θεωρούμε στο σήμερα σημαντική την αλληλεγγύη στο πρόσωπο του συντρόφου Claudio Lavazza; Απαντάμε λέγοντας πως στο πρόσωπο του Claudio βλέπουμε ένα κομμάτι της επαναστατικής μνήμης της σύγχρονης επαναστατικής ιστορίας.

Ο Claudio από νεαρή ηλικία ήταν ένας εξεγερμένος προλετάριος ο οποίος συμμετείχε ενεργά στο μαζικό κίνημα και τους προλεταριακούς αγώνες εκείνης της περιόδου στην Ιταλία. Ποιο ήταν όμως το ιστορικό περιβάλλον που τροφοδότησε τους μεγαλειώδεις αγώνες εκείνης της περιόδου;

"Μεταπολεμικό περιβάλλον και Ψυχρός Πόλεμος"

Σε μάκρο-επίπεδο το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου και οι νέες ισορροπίες τρόμου που διαμορφώθηκαν στο διεθνές περιβάλλον μετά την χρήση πυρηνικών όπλων μαζικής καταστροφής το 1945 στην Ιαπωνία από τις ΗΠΑ και τον επακόλουθο ανταγωνισμό πυρηνικών εξοπλισμών από το 1949 και μετά (όταν απέκτησε την αντίστοιχη τεχνολογία και η ΕΣΣΔ), επηρέασαν την ένταση της ιστορικής περιόδου του Ψυχρού Πολέμου, σημεία σταθμοί του οποίου θεωρούνται ο ελληνικός εμφύλιος (1946-1949), η Κινεζική επανάσταση το 1949, ο εμφύλιος στην Κορέα (1950-1953), η ανύψωση του Τείχους του Βερολίνου το 1961 και η πυραυλική κρίση στην Κούβα ένα χρόνο μετά το 1962. Οι εξελίξεις αυτές υπήρξαν καθοριστικές για τη λεγόμενη μετάβαση στην διαδικασία της «ειρηνικής συνύπαρξης» η οποία εν πολλοίς αφορούσε τον καθορισμό αυστηρών ζωνών μη επέμβασης. Οι ζώνες αυτές ήταν στο θεωρούμενο κέντρο του δυτικού και ανατολικού κόσμου, δηλαδή σχεδόν σε ολόκληρο το βόρειο ημισφαίριο του πλανήτη, κάτι που δεν εμπόδισε βέβαια κανέναν από τους βασικούς ανταγωνιστές του Ψυχρού Πολέμου να επεμβαίνει ακόμα και στρατιωτικά στις δικές του άμεσες ζώνες επιρροής και πολύ περισσότερο στην περιφέρεια του θεωρούμενου μη ανεπτυγμένου κόσμου, μεταφέροντας τα θερμά μέτωπα των πολεμικών επιχειρήσεων σε Λατινική Αμερική, Αφρική και Ασία.

Οφείλουμε εδώ να σημειώσουμε πως τις δεκαετίες μετά το Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο κατέστη στη Δύση ιδιαιτέρως δημοφιλής η κεϋνσιανή οικονομική σχολή η οποία δημιουργήθηκε στο μεγάλο κραχ της κρίσης των ΗΠΑ το 1929 και έδινε έμφαση στην καταναλωτική δύναμη ως δείκτη καπιταλιστικής ανάπτυξης και ευημερίας του κέντρου. Το βασικό σκεπτικό της συγκεκριμένης οικονομικής σχολής ήταν η κρατική παρεμβατικότητα ως εργαλείο κοινωνικής ευμάρειας και καλύτερης αναπαραγωγής του συστήματος. Κατά τον Κέυνς ο όγκος απασχόλησης εξαρτάται από την συνολική προσφορά εργασίας, την ροπή στην κατανάλωση, τον όγκο επένδυσης κεφαλαίου, κάτι που δημιούργησε ραγδαίες ταξικές μετατοπίσεις καθώς και τη διόγκωση της «εργατικής αριστοκρατίας» και της «κοινωνικής βάσης του οπορτουνισμού» στις πρωτεύουσες του δυτικού ιμπεριαλισμού. Για να το πούμε με πιο μαρξιστικούς όρους, αν στο πεδίο των ιδεών η κυρίαρχη ιδεολογία των μαζών καθορίζεται από την υλική βάση του εποικοδομήματος, όταν μεταβάλλεται η υλική βάση του εποικοδομήματος μεταβάλλεται και η κυρίαρχη ιδεολογία. Κατά αυτόν τρόπο μια νέα Belle Époque ανατέλλει στη δύση, στην οποία η μεταβολή του βαθμού ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων ήταν το καύσιμο της καπιταλιστικής ανάπτυξης, ενώ η κατανάλωση γίνεται η κυρίαρχη ιδεολογία των μαζών με όχημα την μεσαία τάξη που δημιουργήθηκε ως αποτέλεσμα όλων των παραπάνω παραγόντων.

Όλα τα παραπάνω είχαν ως αποτέλεσμα, από τη μία τα παραδοσιακά κομμουνιστικά κινήματα του Δυτικού Βορρά να περιέλθουν σε μια διαδικασία αφασίας, κατά την οποία λιγότερο ή περισσότερο ενσωματώθηκαν πλήρως στο πολιτικό σκηνικό της χώρας στην οποία δραστηριοποιούνταν (με εξαίρεση Πορτογαλία, Ισπανία και Ελλάδα που οι συνθήκες λόγω εμφυλίων και πολιτικής αστάθειας ήταν διαφορετικές) και από την άλλη τα όποια ριζοσπαστικά αντικαπιταλιστικά κινήματα να προκύπτουν σε ρήξη με τους παλιούς φορείς και εκπροσώπους της αριστεράς η οποία άρχισε να

μοιάζει γερασμένη, ξεθωριασμένη και ανίκανη να εμπνεύσει παθός για αγώνα, πόσο μάλλον αυταπάρνηση και διάθεση για υπερβάσεις.

Τα νέα κύματα και τάσεις των ριζοσπαστικών αντικαπιταλιστικών κινημάτων που άρχισαν να εμφανίζονται στη Δύση αναζήτησαν τα δικά τους πλαίσια παρέμβασης και σύγκρουσης με το εποικοδόμημα στην παγκόσμια διάσταση του, και προσπάθησαν λιγότερο ή περισσότερο να ευθυγραμμιστούν με τις διεθνείς εξελίξεις της εποχής τους και να συγχρονιστούν με αντι-ιμπεριαλιστικά και αντι-αποικιοκρατικά κινήματα όπου αυτά ξεπηδούσαν.

"Οι ιδιαιτερότητες του ιταλικού παραδείγματος"

Η Ιταλία ως μια χώρα της οποίας η ιστορική διαδικασία ενοποίησης ("*ilRisorgimento"*, ή «*Η αναβίωση*») τελειώνει μόλις εβδομήντα χρόνια περίπου πριν το ξέσπασμα του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου αποτελεί μια γεωγραφική και ιστορική ιδιαιτερότητα σε σχέση με άλλες ευρωπαϊκές, λόγων των κοινωνικών και ταξικών αντιθέσεων που χώριζαν όχι απλά κοινωνικές τάξεις στο εσωτερικό της αλλά ολόκληρες γεωγραφικές περιφέρειες. Ο Ιταλικός Βορράς όντας στην πλειοψηφία του αυστροουγγρική κτήση για δεκαετίες βρέθηκε από νωρίς στο επίκεντρο των ευρωπαϊκών εξελίξεων. Προσδεμένος στο άρμα της βιομηχανικής επανάστασης ακολούθησε μια άλλη οικονομική αλλά και κοινωνική εξελικτική πορεία που του επέτρεψε το πέρασμα στη νεωτερικότητα και τη φιλελευθεροποίηση. Από την άλλη ο Ιταλικός νότος, κατά βάση αγροτικός και πιο απομακρυσμένος από τις μεταβολές που συνέβαιναν στην ηπειρωτική Ευρώπη, παρέμεινε πιο καθυστερημένος στην οικονομική και κοινωνική του εξέλιξη.

Αυτές οι συνθήκες δεν είχαν μεταβληθεί ραγδαία ως και το Β΄ Παγκόσμιου Πόλεμο και σίγουρα έπαιξαν το δικό τους ιδιαίτερο ρόλο στη διαμόρφωση μιας εμφυλιοπολεμικής κατάστασης στο εσωτερικό της χώρας με παρτιζάνους κομμουνιστές από τη μία και καθεστωτικούς φασίστες από την άλλη να μάχονται παράλληλα με τις μάχες που δίνονταν σε όλα τα υπόλοιπα μέτωπα του πολέμου. Μετά τη πτώση του Μουσολινικού καθεστώτος στις 25 Απριλίου του 1945, που σήμανε ταυτόχρονα και το τέλος του πολέμου, δεν ακολούθησε κάποια εκκαθάριση όλων αυτών των αντρών και γυναικών που είχαν συνεργαστεί με την φασιστική κυβέρνηση του Μουσολίνι. Πολλές ένοπλες φασιστικές ομάδες συνέχισαν την δράση τους εκμεταλλευόμενες τον άκρως ευνοϊκό για αυτές ποινικό κώδικα του φασιστικού καθεστώτος που παρέμενε ακόμα σε ισχύ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η αμνηστία που χορηγήθηκε σε πολιτικούς κρατούμενους. Οι φασίστες που αποφυλακίστηκαν ήταν 4127 ενώ οι παρτιζάνοι της αντίστασης 152. Βασικό πεδίο ερμηνείας της συγκεκριμένης περιόδου αποτελεί η εφαρμογή του σχεδίου Μάρσαλ από τις ΗΠΑ για την ανοικοδόμηση των χωρών που έχουν καταστραφεί από τον πόλεμο με αντάλλαγμα την καταστολή και την εφαρμογή σκληρών αντικομουνιστικών και αντεργατικών πολιτικών στο εσωτερικό των κρατών ως προαπαιτούμενο για την εκταμίευση των χρημάτων. Η μεταπολεμική καπιταλιστική αναδιάρθρωση της Δυτικής Ευρώπης και το τσάκισμα των κομμουνιστικών απειλών (εσωτερικός εχθρός) ήταν η διαμόρφωση της επιβολής της οικονομικής και πολιτικής επιρροής των ΗΠΑ στο ευρωπαϊκό έδαφος.

"*Το σχέδιο αυτό περιλάμβανε, μεταξύ άλλων, την οικονομική βοήθεια σε χώρες που είχαν καταστραφεί από τον πόλεμο, αλλά και την απομάκρυνση από τις δομές παραγωγής όλων των κομμουνιστών εργατών, που είχαν εμπειρίες ένοπλου αγώνα ενάντια στις ναζιστικές και φασιστικές δυνάμεις. Αυτές οι ατομικότητες αποτελούσαν τη βάση του εργατικού κινήματος του κύριου βιομηχανικού τριγώνου της χώρας (Τορίνο, Μιλάνο, Γένοβα).*

Οι εργάτες που είχαν πολεμήσει στις τάξεις των παρτιζάνων είχαν κρατήσει ακόμα τα όπλα που είχαν χρησιμοποιήσει στον πόλεμο, παρά την εντολή του PCI(ΚΚ Ιταλίας) να τα παραδώσουν για να μπει ένα

τέλος στην σύρραξη. Ήταν πεπεισμένοι πως η εξάλειψη της ναζιστικής – φασιστικής πληγής αποτελούσε το ενδιάμεσο στάδιο για τη μεγάλη κοινωνική χειραφέτηση του προλεταριάτου. Πεποίθηση που παρέμεινε ζωντανή μέχρι την απόπειρα δολοφονίας κατά του Παλμίρο Τολιάτι, επιφανούς εκπροσώπου του ΚΚΙ και υπουργού δικαιοσύνης από το 1945 μέχρι το 1946, όταν το ΚΚΙ αποκλείστηκε από την κυβέρνηση. Αυτές οι ομάδες αγωνιστών και εργατών αποτελούσαν το πραγματικό αγκάθι στα σχέδια συγκρότησης του μεγάλου ιταλικού κεφαλαίου της μεταπολεμικής περιόδου. Για αυτόν ακριβώς τον λόγο ήταν αναγκαίο για τους καπιταλιστές να τις απομακρύνουν από τον κόσμο της εργασίας, ώστε να έχουν τον πεδίο ελεύθερο να επιβάλλουνε απολύσεις και σιδηρά πειθαρχία μέσα στα εργοστάσια εξασφαλίζοντας με αυτόν τον τρόπο υψηλή παραγωγικότητα με χαμηλούς μισθούς.

Πολύ σημαντικό για την υλοποίηση των πλάνων των καπιταλιστών ήταν η καταστολή των μαζικών διαδηλώσεων. Αυτό γινόταν είτε με πυροβολισμούς κατά τη διάρκεια των πορειών από μεριάς των δυνάμεων της τάξης είτε με τη δράση φασιστικών ομάδων, που είχαν πλάτες κουμπουροφόρους μισθωμένους από επιχειρηματίες. Σε αυτές τις συνθήκες σκληρής καταστολής οι νεκροί ήταν πολυάριθμοι. Ήταν πάνω από 120 μεταξύ των ετών 1946-1950, όλοι όσοι δεν είχαν υποκύψει μπροστά στο νέο πρόγραμμα παραγωγής της μεταπολεμικής εποχής και που έπρεπε να τιμωρηθούν σκληρά και παραδειγματικά". (Claudio Lavazza / Δηλώνω Απερίφραστα Αμετανόητος)

Στρατηγική της Έντασης - Επαναστατικό Κίνημα

Όπως προείπαμε στη μεταπολεμική Ιταλία δεν έγινε ποτέ από τους καπιταλιστές πραγματική εκκαθάριση του κρατικού μηχανισμού από τα φασιστικά στοιχεία που υπήρχαν στους κόλπους του κατά τη περίοδο του Μουσολίνι. Οι μηχανισμοί αυτοί χρησιμοποιήθηκαν από το βαθύ κράτος, τις μυστικές υπηρεσίες και το ΝΑΤΟ με σκοπό να αποτρέψουν τον κομμουνιστικό κίνδυνο στην Ιταλία, καθώς το ΚΚΙ ήταν κόμμα με υψηλά ποσοστά και ισχυρή επιρροή λόγω της ένδοξης παρτιζάνικης παράδοσης του. Δυστυχώς αυτό συνέβαινε παράλληλα με την επικράτηση του ρεφορμιστικού στρατοπέδου στις ηγεσίες των κομμουνιστικών κομμάτων και την υιοθέτηση της γραμμής περί ειρηνικής συνύπαρξης καπιταλισμού και κομμουνισμού και ότι η μετάβαση της εξουσίας μπορεί να γίνει και πέρα από την επανάσταση με ειρηνικό τρόπο μέσω εκλογών. Ευτυχώς όμως αρκετοί κομμουνιστές πρώην παρτιζάνοι, απλά στελέχη της βάσης, αποστασιοποιήθηκαν από τη γραμμή του κόμματος τους και δεν παρέδωσαν τον οπλισμό όπως τους υποδείχθηκε. Οι λόγοι που το έκαναν ήταν κυρίως η ανάγκη για αυτοάμυνα από τον φασιστικό κίνδυνο που καραδοκούσε, καθώς και η επιθυμία πως η επόμενη έφοδος στα ανάκτορα της καπιταλιστικής εξουσίας θα είναι πετυχημένη. Κάποια από αυτά τα θαμμένα όπλα εκείνων των αγωνιστών πέρασαν μετά από χρόνια στα μέλη των ένοπλων οργανώσεων της Ιταλίας για να ξεκινήσει το δικό τους ταξίδι στην επαναστατική ιστορία.

Τέλη της δεκαετίας του '60 και συγκεκριμένα το 1968 ξεκίνησε να οργανώνεται το κίνημα στην Ιταλία με σαφείς επιρροές από τον Μάη του ΄68 στο Παρίσι. Και αν η χρονιά για την Ιταλία ήταν σχετικά ήρεμη, το 1969 ξέσπασε ένα μεγαλειώδες, μαζικό και οργανωμένο κύμα εργατικών απεργιών, διεκδικήσεων και συγκρούσεων σε όλη την Ιταλία με την εργατική τάξη της χώρας να πρωτοστατεί σε μια σειρά από κινητοποιήσεις. Από μαζικές απεργίες μέχρι διαδηλώσεις στα εργοστάσια και οργάνωση των εργατών σε συνελεύσεις βάσεις και από τις συγκρούσεις με τους φασίστες και την αστυνομία μέχρι τις καταλήψεις στα πανεπιστήμια όλη η Ιταλία έμοιαζε με καζάνι που βράζει.

Κομμάτια του καθεστώτος μπροστά στον άμεσο κίνδυνο που βρισκόταν η καπιταλιστική τάξη πραγμάτων στην Ιταλία και εν συνεχεία η γεωπολιτική της θέση ως προκεχωρημένο φυλάκιο του ΝΑΤΟ, λόγω της τρομερής ορμής του κινήματος, κατέφυγαν στη λεγόμενη στρατηγική της έντασης. Χιλιάδες μέλη νεοφασιστικών οργανώσεων εκπαιδευμένα πολλές φορές από τις ντόπιες και τις Αμερικανικές

μυστικές υπηρεσίες και με την ασυλία του κρατικού μηχανισμού είτε συμπλέκονται ως τάγματα εφόδου στις πορείες με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες μας, είτε επιδίδονται σε σωρεία τυφλών βομβιστικών χτυπημάτων με πολλά θύματα με σκοπό να κατηγορηθούν κομμουνιστές ή αναρχικοί ώστε να μπορέσει το κράτος να δικαιολογήσει το καθεστώς έκτακτης ανάγκης μέσω του οποίου θα κατέστειλε το κίνημα. Ταυτόχρονα η καταστολή από πλευράς αστυνομίας κορυφώθηκε με αποτέλεσμα αιματοκύλισμα πορειών με θύματα και από τις 2 πλευρές.

Ο σύντροφος Claudio ήταν μόλις 15 χρονών όταν μέλη της νεοφασιστικής ομάδας Ordine Nuovo αιματοκυλούσαν τη Πλατεία Φοντάνα στο Μιλάνο με 17 νεκρούς και 88 τραυματίες. Στα πλαίσια αυτής της επίθεσης και για να δικαιολογήσει τη στρατηγική της έντασης η αστυνομία συνέλαβε και εν συνεχεία εκπαραθύρωσε τον αναρχικό Giuseppe Pinelli. Τον επόμενο χρόνο συνέβη και απόπειρα πραξικοπήματος με συμμετοχή από φασιστικά στοιχεία του στρατού και της αστυνομίας με εμπλοκή και της μαφίας με σκοπό την ανάσχεση του κινδύνου που είχε περιέλθει η χώρα με τη γιγάντωση του επαναστατικού κινήματος του 1969. Η στρατηγική της έντασης συνεχίστηκε αμείωτη και τα επόμενα χρόνια με συνεχείς βομβιστικές επιθέσεις σε τραίνα που μετέφεραν απεργούς και διαδηλωτές, με δολοφονίες συντρόφων και συντροφισσών, με τυφλές βομβιστικές επιθέσεις με θύματα αμάχους. Αποκορύφωμα φυσικά η βομβιστική επίθεση από μέλη της νεοφασιστικής οργάνωσης "Ένοπλοι Επαναστατικοί Πυρήνες" στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό της Μπολόνια τον Αύγουστο του 1980 με 85 νεκρούς και πάνω από 200 τραυματίες.

Η απάντηση του κινήματος στην επιλεγόμενη από το κράτος στρατηγική της έντασης ήταν να αναβαθμιστεί οργανωτικά και πολιτικά με σκοπό να αντιπαρατεθεί έμπρακτα στο κράτος και τις φασιστικές γκρούπες. Στο κίνημα δεν κυριάρχησαν τα πολιτικά ρεύματα εκείνα που πέφτουν στην παγίδα της εσωστρέφειας και της πρακτορολογίας, αντ' αυτού το επαναστατικό κίνημα οργανώθηκε, εξοπλίστηκε και συγκρούστηκε με τη καταστολή ενώ τσάκισε στον δρόμο τις ριζοσπαστικές ομάδες της Δεξιάς στην Ιταλία. Το κίνημα επίσης εκδικήθηκε την δολοφονία του συντρόφου μας Giuseppe Pinelli εκτελώντας με 2 σφαίρες τον επιθεωρητή Luigi Calabresi, υπεύθυνο της δολοφονίας του.

"Η σφαγή της Piazza Fontana ερμηνεύτηκε από τη πλειοψηφία του κόσμου του κινήματος της τότε εποχής ως μια "κρατική σφαγή", η οποία είχε ως στόχο τον εκφοβισμό και την τρομοκράτηση εργατών και φοιτητών , καθώς και την αναχαίτιση των αγώνων τους. Μετά από αυτή την επίθεση λοιπόν, η κουβέντα περί επαναστατικής βίας, που ήδη βρισκόταν σε προχωρημένο στάδιο, γνωρίζει μια νέα ώθηση από διάφορα εξωκοινοβουλευτικά σχήματα.

Στην Προλεταριακή Αριστερά αυτή η οπτική μεταφραζόταν σε δύο λειτουργικές επιλογές, που τέθηκαν προς υλοποίηση μέσω της εφημερίδας "Nuova Resistenza". Στόχος λοιπόν ήταν αφενός η συγκέντρωση των αντιλήψεων που αναπτύσσονταν και αφετέρου η προώθηση εμπειριών αγώνα, ικανών να σπάσουν το κοινωνικό συμβόλαιο. Αξίζει να σημειωθεί ότι η συγκεκριμένη συλλογικότητα δήλωνε έτοιμη να ανταποκριθεί στις ανάγκες των κοινωνικών αγώνων, που διαμορφώνονταν στο νέο πολιτικό σκηνικό. Με αυτές τις προϋποθέσεις και σε αυτό το πολιτικο - πολιτιστικό πλαίσιο γεννιέται στο εργοστάσιο της Pirelli στο Μιλάν,τον Νοέμβριο του 1970 η πρώτη "Ερυθρά Ταξιαρχία" (Claudio Lavazza/Δηλώνω Απερίφραστα Αμετανόητος).

Η πλούσια κοινωνική, πολιτική, πολιτιστική εμπειρία του ιταλικού επαναστατικού κινήματος βρέθηκε στο υψηλότερο σημείο πάλης της την δεκαετία 70' - 80', κατά την οποία χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες πραγματοποίησαν την έφοδο στον ουρανό κρατώντας ζωντανό το όραμα της επαναστατικής ανατροπής. Μια πραγματική ηρωική γενιά ανθρώπων που με τις αντιφάσεις της διεξήγαγε έναν άνισο αγώνα που αποτελεί ίσως το πιο οξυμένο και φωτεινό παράδειγμα

παρατεταμένου επαναστατικού – ταξικού πολέμου στην μεταπολεμική Ευρώπη μέχρι και τις μέρες μας. Ένας γαλαξίας ριζοσπαστικών πολιτικών ρευμάτων που με τις αντιθέσεις και τις διαφορές τους είχε την διάθεση να αγωνιστεί πραγματικά για την επανάσταση. Στις μέρες μας, όπου η μνήμη μετατρέπεται σε νούμερα και κωδικούς μέσα σε ψηφιακές συσκευές και η μετάδοση εμπειριών συρρικνώνετε μέσα στην δύνη των ιδεολογικών μετατοπίσεων, το επαναστατικό κίνημα της Ιταλίας θα ήταν χρήσιμο να αποτελεί αντικείμενο μελέτης καθώς είναι ένα πρόσφατο ιστορικό παράδειγμα από το οποίο πρέπει να αντλούμε διδάγματα και έμπνευση για το τι μπορεί να πετύχει ένα κίνημα όταν αποφασίσει να πάρει στα σοβαρά την επαναστατική υπόθεση.

Ο σύντροφος Claudio λοιπόν προέρχεται από το μωσαϊκό όλου αυτού του κινήματος και των αγωνιστικών δράσεων εκείνης της περιόδου. Ανένταχτος στην αρχή συμμετείχε στις κινητοποιήσεις στα εργοστάσια και στις απεργιακές περιφρουρήσεις, έπαιρνε μέρος στις συγκρούσεις με την αστυνομία και φασίστες στον δρόμο, ενώ είχε συμμετάσχει σε δράσεις χαμηλής αντάρτικης βίας καθώς και σε απαλλοτριώσεις τραπεζών. Μετά τη συμμετοχή του στο ορμητικό ποτάμι του κινήματος της Αυτονομίας του 1977 στρατεύτηκε στην επαναστατική οργάνωση *Ένοπλοι Προλετάριοι για τον Κομμουνισμό.* Η συγκεκριμένη οργάνωση συμμετείχε σε πολλές απαλλοτριώσεις και ενέργειες επαναστατικής βίας με αποκορύφωμα τις εκτελέσεις του διευθυντή των σωφρονιστικών υπαλλήλων του Udine, Antonio Santoro και του Andrea Campagna ενός άθλιου βασανιστή κρατουμένων και μέλους της ειδικής αντιτρομοκρατικής ομάδας της αστυνομίας. Τον Ιούνιο του 1979 ο Claudio Lavazza συλλαμβάνεται και οδηγείται στις φυλακές κατηγορούμενος ως μέλος της οργάνωσης, όμως ελλείψει στοιχείων αποφυλακίζεται σε λίγους μήνες. Όμως τον Μάρτιο του 1980 αναγκάζεται να φύγει στην παρανομία καθώς τον κατέδωσε ένα μετανοημένο μέλος της οργάνωσης. Τη τελευταία του χρονιά στην Ιταλία το 1981 ο Claudio, βρισκόμενος σε καθεστώς παρανομίας συμμετέχει στους *Οργανωμένους Κομμουνιστές για την Προλεταριακή Απελευθέρωση (COLP),* ένα εγχείρημα που αποτελούταν από μέλη διάφορων ενόπλων οργανώσεων που είχε σκοπό την επίθεση στις φυλακές και την απελευθέρωση πολιτικών κρατουμένων με σκοπό να εμπνευστούν οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες με την ελπίδα της συνέχισης του αγώνα. Ένα εγχείρημα που θα προσπαθούσε να απαντήσει στο πρόβλημα των χιλιάδων αγωνιστών και αγωνιστριών που βρίσκονταν στις Ιταλικές φυλακές. Ο Claudio συμμετείχε σε τουλάχιστον μια από αυτές τις δράσεις, στην κατάληψη της φυλακής του Φροζινόνε στις 4 Δεκεμβρίου του 1981 όπου απελευθερώθηκαν δύο φυλακισμένοι σύντροφοι. Στη συνέχεια οι COLP συνέχισαν τη δράση τους μέχρι το 1984 με σημαντικότερη στιγμή τη βομβιστική επίθεση στις φυλακές του Rovingo στη βόρεια Ιταλία, τον Ιανουάριο του 1982, με αποτέλεσμα να αποδράσουν 4 συντρόφισσες.

"Το να πέσει στο τραπέζι το ζήτημα της άμεσης απελευθέρωσης των έγκλειστων αδερφών μας σήμερα, όπως ακριβώς και χτες, είναι μία από τις θεμελιώδεις στοχεύσεις σ' αυτόν τον κοινωνικό πόλεμο (…) αλλά εδώ, ενώ το σύστημα έχει εξελιχθεί σε υποδομές και μέσα καταστολής, εμείς έχουμε μείνει στην προϊστορία, δίχως να προχωρήσουμε στη στρατιωτική και τεχνολογική προετοιμασία, ώστε να ορθώσουμε ανάστημα απέναντι στις επιβλητικές μακροφυλακές. Είναι σχεδόν αδύνατο να επιτεθούμε σ' αυτά τα οικοδομήματα, τ' αποκομμένα από χωριά και πόλεις, όπως το κάναμε στην Ιταλία το 1981, απελευθερώνοντας τελικά δύο κρατουμένους. Είναι αλήθεια ότι οι καιροί αλλάξανε. Εφόσον γίνεται λόγος για επιθέσεις στο σύστημα, ακόμα κι αν δε μας αρέσει να χρησιμοποιούμε όρους όπως στρατιωτική και τεχνολογική προετοιμασία, είναι προφανές ότι για πόλεμο και σύγκρουση μιλάμε, και για να 'χουμε επιτυχίες είναι αναγκαίο να σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων που επιβάλλει η

τεχνολογική πρόοδος του κατασταλτικού συστήματος. Δε λέω πως είναι ανέφικτο να επιτεθεί κανείς σε δομές όπως οι μακροφυλακές, αλλά έτσι όπως είμαστε, το να λευτερώσει κανείς φυλακισμένους και φυλακισμένες από 'κεί μέσα, φαντάζει σαν άπιαστο όνειρο." (Απόσπασμα από συνέντευξη του Claudio Lavazza)

"Κινηματική Οπισθοχώρηση και αμετανόητη επιμονή"

Το 1982 ο σύντροφος υπό το βάρος των συνεχιζόμενων καταδόσεων από μετανοημένα πρώην μέλη ένοπλων οργανώσεων αναζητά - όπως και άλλοι/ες χιλιάδες σύντροφοι/ισσες - καταφύγιο στη Γαλλία. Εκείνη τη περίοδο στη Γαλλία ίσχυε μια ανεκτική πολιτική, αποτέλεσμα της σοσιαλδημοκρατικής κυβέρνησης του Μιτεράν κατά την οποία οι Ιταλοί πολιτικοί πρόσφυγες που δεν εμπλέκονταν σε παράνομες δραστηριότητες στην χώρα δεν θα εκδίδονταν στο Ιταλικό κράτος. Η συγκεκριμένη πολιτική από το 1985 συγκεκριμενοποιήθηκε στο λεγόμενο Δόγμα Μιτεράν σύμφωνα με το οποίο όσοι εμπλέκονταν σε επαναστατικές οργανώσεις ή άλλες ενέργειες στην Ιταλία μέχρι το 1981 και τώρα ήταν ανενεργοί θα μπορούσαν να παραμείνουν νόμιμα στη Γαλλία χωρίς κίνδυνο έκδοσης στην Ιταλία.

Το 1982 όμως δεν είναι μόνο μια σημαντική χρονιά για τον Claudio, που ουσιαστικά καθόρισε τη μετέπειτα ζωή του μέχρι σήμερα, αλλά και για όλο το επαναστατικό κίνημα της Ιταλίας το οποίο τα προηγούμενα χρόνια είχε κάνει τη δικιά του προλεταριακή έφοδο στον ουρανό. Το μαζικό κίνημα των εργοστασίων με τους χιλιάδες επαναστατημένους βιομηχανικούς εργάτες διασπάστηκε μέσω των νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων που εισήγαγε το Ιταλικό κράτος. Οι πρωτοπόροι (κυρίως κομμουνιστές) εργάτες είτε απολύθηκαν, είτε συνελήφθησαν ως μέλη ένοπλων οργανώσεων. Οι μεγάλες βιομηχανικές μονάδες διασπάστηκαν σε μικρότερες με διττό στόχο. Αφενός να χάσουν οι εργαζόμενοι την ταξική δυναμική που είχαν λόγω του μεγάλου μεγέθους τους και αφετέρου να είναι αρκετά πιο δύσκολο σε σχέση με το παρελθόν να συλλογικοποιηθούν και να αποκτήσουν ταξική συνείδηση. Παράλληλα προωθήθηκε η εξειδίκευση και η μηχανοποίηση της παραγωγής στα εργοστάσια με αποτέλεσμα τη περαιτέρω μείωση και διάσπαση του εργατικού δυναμικού. Τις παραπάνω μεταρρυθμίσεις είναι σημαντικό να τις αντιληφθούμε όχι μόνο ως κομμάτι της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και το πέρασμα του καπιταλισμού στο νεοφιλελεύθερο μοντέλο που ξεκίνησε τη δεκαετία του '80, αλλά συγκεκριμένα στο παράδειγμα της Ιταλίας, και ως θωράκιση του κράτους απέναντι σε ένα κίνημα που έδειχνε ικανό όχι μόνο να αμφισβητήσει το καπιταλιστικό σύστημα αλλά να διεκδικήσει με αξιώσεις την προλεταρική (αντι)εξουσία ανάλογα με τις πολιτικές σχολές των εκάστοτε υποκειμένων.

Το μαζικό κίνημα, που αποτελούνταν κυρίως από κομμουνιστικές, εργατικές αλλά και αναρχικές ομάδες, από πολλές συντρόφισσες και συντρόφους που βρίσκονταν στη περιφέρεια ή ακόμα και μέλη ένοπλων οργανώσεων και φυσικά όσους και όσες κινούνταν στο χώρο της εργατικής αυτονομίας είχε επίσης αρχίσει να ξεφουσκώνει. Μετά από μια έντονη 12ετία με συνεχή μαχητική παρουσία. Με σκληρές συγκρούσεις - ακόμα και ένοπλες - με μπάτσους και φασίστες. Με καταλήψεις, απαλλοτριώσεις, αυτομειώσεις ενοικίων για τη κάλυψη των προλεταριακών αναγκών. Με μια ευρύτερη επαναστατική αντικουλτούρα που αμφισβητούσε τη μαζική κουλτούρα του καπιταλισμού φτάσαμε στην άμπωτη της δεκαετίας του '80. Το μαζικό κίνημα επηρεασμένο από τις νεοφιλελεύθερες

καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις στα εργοστάσια αλλά κυρίως από τις συνεχιζόμενες κατασταλτικές επιχειρήσεις και το κύμα των μετανοημένων βρίσκονταν σε τροχιά παρακμής.

Οι ένοπλες οργανώσεις με τα χιλιάδες στρατευμένα μέλη και τους χιλιάδες συντρόφους και συντρόφισσες που βρισκόντουσαν στη περιφέρεια τους βρισκόντουσαν επίσης σε βαθιά κρίση λόγω των πολλαπλών συλλήψεων και τις συνεχείς καταδόσεις από μετανοημένα πρώην μέλη. Παράλληλα βρίσκονταν σε αδυναμία να απαντήσουν στο κύμα απολύσεων των πρωτοπόρων εργατών, στη καταστολή των πορειών, στις συλλήψεις αλλά κυρίως να εμπνεύσουν όπως στο παρελθόν πως το στοίχημα της επαναστατικής ανατροπής του καθεστώτος ήταν ανοιχτό και μαζί με αυτό να επικαιροποίησουν τις πολιτικές τους γραμμές ώστε να απαντήσουν στις προκλήσεις που έθετε η νέα εποχή. Αυτό με βάση τις αυτοβιογραφίες, τα πολιτικά κείμενα, τις μαρτυρίες συντρόφων και συντροφισσών της τότε εποχής ήταν και το ουσιαστικό σημείο καμπής που έγειρε τη πλάστιγγα στην αναμέτρηση προς όφελος του κράτους. Αυτό οδήγησε πολλούς και πολλές να εξευτελίσουν την ιστορία τους, να καταδώσουν τους συντρόφους και τις συντρόφισσες τους μπροστά στο φόβο της φυλακής. Για πολλούς/ες από αυτούς/ες η επανάσταση που πριν λίγο καιρό φαινόταν αναπόφευκτη τώρα ξαφνικά έμοιαζε με ουτοπία.

Κατά τη γνώμη μας, η κριτική που γίνεται για τη συγκεκριμένη περίοδο που αφορά τη λεγόμενη στρατιωτικοποίηση του κινήματος και τον μιλιταρισμό που εισήγαγαν οι πολυπληθείς ένοπλες οργανώσεις της εποχής ως το βασικό γεγονός που συντέλεσε στην ήττα του κινήματος, είτε δεν απαντάει στα πραγματικά επίδικα της εποχής αν γίνεται από ειλικρινή επαναστατική θέση, είτε χρησιμοποιείται από διάφορους παρασιτούντες ανά τα χρόνια στα επαναστατικά κινήματα που απεχθάνονται την ιδέα πως για να έχει δυνατότητες νίκης και επιτυχίας ένα κίνημα πρέπει να είναι πλήρως οργανωμένο με πολιτικές και στρατιωτικές δομές. Με υπεύθυνα μέλη που θα διέπονται από ισχυρό αίσθημα στράτευσης, πειθαρχίας και πίστης στην επαναστατική υπόθεση. Που θα μπορεί να επικαιροποιεί τα προτάγματα του στις απαιτήσεις της κάθε εποχής χωρίς να ξεχνάει φυσικά την ιστορία του και τον πυρήνα της ύπαρξης του. Ένα κίνημα που θα πρέπει συνεχώς να βρίσκει τη χρυσή τομή μεταξύ της θεωρητικής συγκρότησης των θέσεων και των μελών του και την προσπάθεια να τις κάνει κτήμα στα συγκεκριμένα υποκείμενα που απευθύνεται εξειδικεύοντας τες ανά περίσταση. Παρουσιάζοντας τες ως εφικτές, αναγκαίες και συμφέρουσες ως προς τα ταξικά συμφέροντα τους. Ένα κίνημα που θα πατάει σε 2 πόδια με διαλεκτική και άμεση σχέση μεταξύ τους. Το ένα πόδι είναι το οργανωμένο μαζικό κίνημα που θα συμμετέχει σε κάθε πεδίο του κοινωνικού και ταξικού πολέμου χαμηλής ισχύος που μαίνεται στα καπιταλιστικά κράτη με σκοπό την επαναστατική ανατροπή του συστήματος. Το άλλο πόδι είναι η στρατιωτική προετοιμασία για την προλεταριακή έφοδο στον ουρανό. Οι ένοπλες οργανώσεις που σε διαλεκτική σχέση με το μαζικό κίνημα θα υπηρετούν τη γραμμή του και θα βρίσκονται στην εμπροσθοφυλακή της σύγκρουσης με το κράτος, το κεφάλαιο και τους μηχανισμούς τους, ενώ παράλληλα θα είναι προετοιμασμένες να σηκώσουν και τη τελική σύγκρουση με το κράτος με σκοπό από κοινού με το μαζικό κίνημα την ένοπλη ανατροπή του καθεστώτος.

Αυτό που αποκρύβουν εντέχνως οι διάφοροι απολογητές του ρεφορμισμού, του δικαιωματισμού και του εναλλακτισμού όταν αναφέρονται στην ήττα του επαναστατικού κινήματος της Ιταλίας είναι πως όλα τα παραπάνω που περιγράψαμε ίσχυαν σε ικανοποιητικό βαθμό στα λεγόμενα *χρόνια του μολυβιού (1968 - 1980).* Οι ένοπλες οργανώσεις αποτελούνταν από χιλιάδες μέλη που πολλά από αυτά

συμμετείχαν στις διαδικασίες του μαζικού κινήματος. Είχαν τακτικά και περιφερειακά μέλη και στελέχη μέσα στις πρωτοπορίες στα εργοστάσια και στην εργατική τάξη και φρόντιζαν αφενός ο λόγος τους να φτάνει άμεσα στην πολυπληθή εργατική τάξη της Ιταλίας και αφετέρου στις περισσότερες των περιπτώσεων να συμβαδίζουν από κοινού με το ιδιαίτερα μαχητικό μαζικό κίνημα. Σίγουρα όπως έχουν απολογήσει και οι σύντροφοι που συμμετείχαν στις διαδικασίες του κινήματος εκείνης της περιόδου αυτή η διαλεκτική σχέση δεν έφτασε στο βαθμό που απαιτούνταν από τις περιστάσεις ώστε να απειλήσει στον μέγιστο βαθμό τα καπιταλιστικό status quo της Ιταλίας, αλλά δεν ήταν ο μοναδικός και σίγουρα όχι ο βασικότερος λόγος της οπισθοχώρησης τη δεκαετία του '80.

Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε πως η αποδοχή των ένοπλων χτυπημάτων και η μαζικότητα των επαναστατικών οργανώσεων έφτασε σε πρωτόγνωρο επίπεδο για χώρα του δυτικού κόσμου που στη προμετωπίδα του ήταν πολιτικοϊδεολογικά επαναστατικά κινήματα χωρίς εθνικοαπελευθερωτικό πρόσημο (όπως στη χώρα των Βάσκων και στη Βόρεια Ιρλανδία για παράδειγμα) που είναι εκ των πραγμάτων πιο εύκολο να επιτευχθεί αυτή η συσπείρωση, καθώς και ότι το επίπεδο θεωρητικής συγκρότησης των ένοπλων οργανώσεων, η μαζικότητα τους και η διαλεκτική τους σχέση με το κίνημα ήταν τέτοια που θεωρούμε πως έμπαινε στα σοβαρά ζήτημα ανατροπής του καπιταλισμού και επικράτησης της επανάστασης στη χώρα.

Η ιστορική μετάβαση του Ιταλικού καπιταλισμού των εκατομμυρίων βιομηχανικών εργατών ήταν μια τεραστίων διαστάσεων βίαιη αναδιάρθρωση που επηρέασε περισσότερο από άλλες χώρες το σύνολο των κοινωνικών σχέσεων εντός του καπιταλιστικού οικοδομήματος, άρα αναπόφευκτα και το επαναστατικό κίνημα που δεν κατάφερε να απαντήσει σε αυτό το δισεπίλυτο γρίφο. Παράλληλα οι νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις αλλοίωσαν την ίδια τη δομή της εργατικής τάξης και γενικότερα των φτωχότερων λαϊκών στρωμάτων. Η ιδιώτευση, οι μικροαστικές νοοτροπίες, η πάλη για ιδίων όφελος αλλοίωσαν την ίδια τη κοινωνική βάση που είτε συμμετείχε στο κίνημα είτε ήταν το κοινωνικό έδαφος μέσα στο οποίο αυτό λειτουργούσε.

Μαζί με την παραπάνω μετάβαση ξεκίνησε η ολομέτωπη επίθεση του Ιταλικού κράτους με σκληρές και πρωτόγνωρες μεθόδους που συνέβαλλε με τη σειρά της στην οπισθοχώρηση. Η Ιταλία μετατράπηκε στη κυριολεξία σε ένα υβριδικό αστικοδημοκρατικό καπιταλιστικό κράτος με έντονα στοιχεία που συναντάμε σε δικτατορικά καθεστώτα. Η Ιταλία στα τέλη της δεκαετία του '70 και στις αρχές της δεκαετίας του '80 ήταν ένα κράτος έκτακτης ανάγκης προσανατολισμένο στην καταστολή του εσωτερικού εχθρού. Η αστυνομία είχε στρατιωτικοποιηθεί σε μεγάλο βαθμό με ειδικά σώματα όπως οι καραμπινιέροι. Επίσης μπορούσε να συλλαμβάνει και να ερευνά ιδιωτικούς χώρους χωρίς ένταλμα παρά μόνο με την υποψία συμμετοχής στο κίνημα. Η καταστολή των διαδηλώσεων γίνονταν ακόμα και με σφαίρες. Ο αντιτρομοκρατικός νόμος παρείχε τη δυνατότητα και στις δικαστικές αρχές να προφυλακίζουν χωρίς ισχυρές ενδείξεις ενοχής χιλιάδες συντρόφους/ισσες με άμεσο αποτέλεσμα οι φυλακές στην Ιταλία να γεμίσουν από αγωνιστές και αγωνίστριες και να υπάρξει άμεσο ζήτημα χιλιάδων πολιτικών κρατουμένων.

Σίγουρα ο απολογισμός της δράσης του μεγαλειώδους επαναστατικού κινήματος στην Ιταλία είναι μεγάλη κουβέντα που δεν μπορεί να τεθεί με τους απόλυτους όρους της νίκης ή της ήττας. Ούτε θεωρούμε ότι μας αντιστοιχεί στην τραγική συνθήκη που βρίσκονται τα κινήματα της Δυτικής Ευρώπης

να εκφράζουμε βερμπαλιστικές απόψεις. Θέλουμε όμως να παραμείνουμε οι ασυρματιστές των εμπειριών που περιγράφουν οι ίδιοι οι συμμετέχοντες και να σταθούμε σε αυτές έστω και επιδερμικά ώστε να κατανοήσουμε και την απόφαση του συντρόφου μας Claudio Lavazza να φύγει από τη χώρα του και να καταφύγει όπως και άλλοι χιλιάδες απογοητευμένοι αγωνιστές στη Γαλλία.

Γαλλία

Στη Γαλλία τον πρώτο καιρό ο σύντροφος Lavazza αναζητούσε τρόπους ώστε να επιστρέψει στην Ιταλία. *"Ζούσα μακριά από τη χώρα μου και σκεφτόμουν τρόπους να επιστρέψω σύντομα. Έμοιαζε όμως αδύνατο. Το κύμα μεταμέλειας είχε σαρώσει τα όποια εναπομείναντα ασφαλή μέρη. εξαπλώνοντας το φόβο μεταξύ των συντρόφων." (Claudio Lavazza/Δηλώνω Απερίφραστα αμετανόητος).* Σε αυτή τη τρομερά δύσκολη και πιεστική συνθήκη πολλοί Ιταλοί πολιτικοί πρόσφυγες εντάχθηκαν νόμιμα στη Γαλλική κοινωνία αποφασίζοντας να εκμεταλλευτούν την ανεκτική στάση του Γαλλικού κράτους με συνέπεια όμως να αποκοπούν από τις σημαντικές προσπάθειες που συντελέστηκαν στην Ιταλία με σκοπό τη μαχητική ανασυγκρότηση του κινήματος και των ένοπλων οργανώσεων του, κυρίως μέχρι το 1988, όπως και από τη προοπτική να συγκροτήσουν επαναστατικές πρωτοβουλίες στη Γαλλία καθώς η απαραίτητη προϋπόθεση για τη μη έκδοση τους στο ιταλικό κράτος ήταν να έχουν ξεκινήσει μια "νέα" ζωή. Ο σύντροφος σε αυτή τη δύσκολη εξίσωση απάντησε στην αρχή με μια ατομική διάθεση να μην υποταχθεί στους νέους όρους ζωής που του προσέφερε το γαλλικό κράτος και στη συνέχεια αυτή του την άρνηση να τη μετατρέψει σε μια πιο συγκροτημένη πολιτική δραστηριοποίηση προσεταιριζόμενος την αναρχική ιδεολογία.

"Εγώ προτίμησα να συνεχίσω να ζω στη παρανομία. Δεν μου άρεσε καθόλου η ιδέα να μπω σε μια λογική συμβιβασμού με τους θεσμούς οποιασδήποτε κυβέρνησης. Μου φαινόταν σαν να παραδίνομαι και να δηλώνω ηττημένος."(Claudio Lavazza/Δηλώνω Απερίφραστα Αμετανόητος).

Από το 1982 μέχρι το 1989 ο Claudio παρέμεινε στη παρανομία στη Γαλλία προσπαθώντας τα πρώτα χρόνια να επιστρέψει και να συνεχίσει τον αγώνα στην Ιταλία από νέο πρίσμα. Απογοητευμένος από τη πορεία που είχαν πάρει τα πράγματα και θεωρώντας ανέφικτο στις νέες συνθήκες να παλέψει κάτω από το συνολικότερο πρόταγμα της κοινωνικής επανάστασης προσανατολίστηκε στη δημιουργία αντάρτικης ομάδας με αποκλειστικό σκοπό την απελευθέρωση συντρόφων από τις φυλακές.

" Το κλίμα στην Ιταλία άλλαζε. Η ένταση των επιθέσεων στις δομές και τα πρόσωπα της πολιτικής, της δικαστικής και της στρατιωτικής εξουσίας μειωνόταν. Ήταν σαφές πως λίγοι/ες είχαν την απαραίτητη υποστήριξη για να συνεχίσουν να μάχονται. Εγώ από τη πλευρά μου, δεν έχανα την ελπίδα να επιστρέψω για να ξεκινήσω ένα νέο αγώνα υπό ένα διαφορετικό πρίσμα από ότι στο παρελθόν : Να επικεντρωθώ στην απελευθέρωση των φυλακισμένων συντρόφων/ισσων ως μοναδική εστία επίθεσης στο σύστημα. (...) Τα πράγματα ήταν άσχημα, αλλά εγώ εξακολουθούσα να σκέφτομαι τη συνέχιση του αγώνα, ακόμη και μόνος μου, χωρίς τη βοήθεια και τη συνεισφορά κανενός. " (Claudio Lavazza/Δηλώνω Απερίφραστα Αμετανόητος).

Από τη Γαλλία έφυγε το 1989 για την Ισπανία καθώς σε έναν έλεγχο από την αστυνομία στην Ελβετία του κατάσχεσαν ένα χρηματικό ποσό που μετά από μέρες ανακάλυψαν πως προέρχεται από μια από τις μεγαλύτερες ληστείες που έχουν γίνει στη Γαλλία, τη λεγόμενη "ληστεία του Αιώνα", όπου οι ληστές

απαλλοτρίωσαν το θησαυροφυλάκιο μιας από τις έδρες της Τράπεζας της Γαλλίας και απέσπασαν 13 εκατομμύρια στα σημερινά ευρώ. Αν και είχε καταφέρει στο μεσοδιάστημα να αφεθεί ελεύθερος από την αστυνομία της Ελβετίας και να επιστρέψει στη Γαλλία, πια ήταν από τους νούμερο 1 καταζητούμενους στη χώρα με τη φωτογραφία του να κυκλοφορεί παντού.

Ισπανία

Η συνέχεια της ριζοσπαστικής-ανατρεπτικής δράσης του Claudio τον βρίσκει τη δεκαετία του 1990 στην Ισπανία όπου συσχετίζεται με αναρχικές μαχητικές οργανώσεις που αναπτύσσουν ένοπλη δραστηριότητα στη χώρα κόντρα στη γενικότερη ατμόσφαιρα της ισπανικής εθνικής συμφιλίωσης, σαμποτάροντας στην πράξη την ειρηνική μετάβαση στη δική τους μεταπολίτευση και τη συνακόλουθη ενσωμάτωση των ριζοσπαστικών κινημάτων με εξαίρεση τις ένοπλες οργανώσεις GRAPPO και ETA. Σημεία σταθμοί αυτής της δράσης είναι η ένοπλη κατάληψη του Ιταλικού προξενείου στη Μάλαγα το Δεκέμβριο του 1994, ως μήνυμα αλληλεγγύης στους Ιταλούς αναρχικούς που δικάζονταν στη δίκη Marini και η ένοπλη ληστεία στη τράπεζα Santander στη Cordoba, στις 18 Δεκεμβρίου το 1996, όπου και κατέληξε σε ένοπλη συμπλοκή ο απολογισμός της οποίας είχε δυο νεκρές μπατσίνες, νεκρό τον υπάλληλο χρηματαποστολής που είχαν πάρει οι σύντροφοι μαζί για να διαφύγουν και τον σοβαρότατο τραυματισμό και σύλληψη όλων των εμπλεκομένων στην απαλλοτρίωση της τράπεζας συμπεριλαμβανομένου του ίδιου του Claudio.

Η συγκεκριμένη απαλλοτρίωση και η κατάληξη της οδήγησε τους συντρόφους στα μπουντρούμια της Ισπανικής Δημοκρατίας, όπου και έμειναν έγκλειστοι για δεκαετίες στο ειδικό καθεστώς FIES, ένα καθεστώς εξαίρεσης τόσο για ανυπότακτους κρατούμενους που δεν είχαν κάποια πολιτική δραστηριότητα όσο και κρατούμενους που ήταν δηλωμένοι εχθροί του καθεστώτος και μάχονταν εναντίον του. Καθεστώς FIES σημαίνει αυστηρή απομόνωση, 21 ώρες τη μέρα κλεισμένος στο κελί σου, λογοκρισία της αλληλογραφίας, περιορισμός των επισκεπτηρίων και περιορισμός πολλών δραστηριοτήτων εντός φυλακής που επιτρέπονται για τον υπόλοιπο πληθυσμό. Οι σύντροφοι υπέμειναν για δεκαετίες το σκληρό αυτό καθεστώς απομόνωσης και συνεχόμενων βασανιστηρίων που συγκαλύπτονταν από τις κρατικές αρχές και τα ισπανικά μέσα ενημέρωσης με αταλάντευτη αξιοπρέπεια και αγωνιστικότητα συμμετέχοντας και οργανώνοντας συνεχώς στάσεις και διαμαρτυρίες απέναντι στις συνθήκες εγκλεισμού που τους είχαν επιβληθεί.

Σε αυτό σημείο πρέπει να σημειωθεί ότι τους αγώνες αυτούς τους έδωσαν σε μια συνθήκη στην οποία ένα διόλου αμελητέο κομμάτι του αναρχικού κινήματος, με πιο χαρακτηριστική την αναρχοσυνδικαλιστική CNT Ισπανίας, είχε καλέσει στην πολιτική τους απομόνωση διακηρύσσοντας ότι οι δράσεις τους δεν έχουν καμία σχέση με το αναρχικό κίνημα και τις αναρχικές αξίες, φτάνοντας μάλιστα στο σημείο να καλούν σε σαμποτάζ της αλληλεγγύης κατά τη διάρκεια της δίκης τους λέγοντας ότι πολιτικές εκδηλώσεις αλληλεγγύης και συμπαράστασης δυσφημούν το αναρχικό κίνημα και κάνουν ζημιά στο μαζικό κοινωνικό αγώνα. Θα αναφέρουμε μόνο ένα από τα πολλά παραδείγματα που υπάρχουν στο βιβλίο και δείχνουν το βάθος και την ένταση αυτού του διαχωρισμού ως προς την υπόθεση του συντρόφου μας. *"Αξίζει να τονίσουμε τη δράση 30 περίπου ατόμων. Την πρώτη μέρα του δικαστηρίου, παρόλο που δεν τους επετράπη η είσοδος στην αίθουσα, διαδήλωσαν στο δρόμο μπροστά στο δικαστήριο με πανό που έγραφε "Δεν είναι δολοφόνοι, είναι αναρχικοί" και έφεραν τις υπογραφές διάφορων ακρωνύμιων του ελευθεριακού κινήματος, ανάμεσα τους και της CNT (..) Έτσι το Πολυκλαδικό Συνδικάτο της Κόρδοβα και η Περιφερειακή Επιτροπή της CNT στην Ανδαλουσία, εξέδωσαν κείμενα με τα οποία διαχώρισαν τη θέση τους από την προαναφερθείσα πράξη αλληλεγγύης, επικαλούμενοι το γεγονός πως κανείς από τους 30 συγκεντρωμένους μπροστά στο δικαστήριο δεν ήταν μέλος της CNT. Σ' αυτά τα κείμενα τους δεν έκαναν την παραμικρή αναφορά στη φασίζουσα διαδικασία*

εξόντωσης, στην οποία υποβλήθηκαν και συνέχισαν να υποβάλλονται κατά τη διάρκεια της ακρόασης οι κατηγορούμενοι. Προφασιζόμενοι λοιπόν, ότι οι συμμετέχοντες στη συγκέντρωση δεν συνδέονταν με τη CNT απαίτησαν να αφαιρεθούν τα συγκεκριμένα ακρωνύμια, κάτι αν μη τι άλλο παράλογο. Επίσης πριν 12 μήνες από το γεγονός αυτό, τον Απρίλιο του 1997, το εν λόγω συνδικάτο διοργάνωσε στην Κόρδοβα ένα κύκλο συζητήσεων. Μερικές εβδομάδες πριν τη διεξαγωγή του ακυρώθηκε η συμμετοχή ενός εκ των καλεσμένων σε αυτές. Αιτία; Το συνδικάτο ανακάλεσε τη πρόσκληση ως προς αυτόν, γιατί το συγκεκριμένο άτομο συμμετείχε στην ομάδα των δικηγόρων υπεράσπισης των κατηγορουμένων , που αποτελούν θύματα μιας φασιστικού χαρακτήρα εξόντωσης. Αυτή η κίνηση δείχνει ξεκάθαρα τη στάση της CNT της Κόρδοβα, που δεν χρειάζεται καν το πρόσχημα του "σφετερισμού των ακρωνυμίων" για να αποστασιοποιηθεί από τη καταγγελία ενός τέτοιου γεγονότος. Ήδη 12 μήνες πριν επιβεβαίωνε τη ξεδιάντροπη στάση της με την απόφαση της να αποκλείσει από τη συμμετοχή ενός από τους δικηγόρους των κρατουμένων σε μια πολιτιστική πρωτοβουλία." (Claudio Lavazza/Δηλώνω Απερίφραστα Αμετανόητος)

Δυστυχώς βλέπουμε και σε αυτή την περίπτωση, κάτι που ξέρουμε καλά και από την ελληνική εμπειρία, ότι η επικράτηση της διεθνούς του ρεφορμισμού, της ενσωμάτωσης και του πολιτικού αφοπλισμού του αναρχικού κινήματος, είχε ως αποτέλεσμα πολιτικοί κρατούμενοι να διαβάλλονται, να συκοφαντούνται, να απομονώνονται και να αφήνονται σχεδόν μόνοι τους στα χέρια της κρατικής καταστολής. Μια νοοτροπία που στις περισσότερες ζώνες των δυτικών καπιταλιστικών κέντρων τείνει δυστυχώς να καταλήξει να εμφανίζεται ως mainstream πολιτική εκπροσώπηση του κινήματος, αποκόπτοντας το ουσιαστικά από ένα μεγάλο κομμάτι της ίδιας του της ιστορίας και παράδοσης, διαστρεβλώνοντας πολιτικά νοήματα και σημασίες, προωθώντας μια επιλεκτική ιστοριογραφία που αναδεικνύει μονάχα "ότι βολεύει" και που αφήνει απ' έξω οτιδήποτε κινιόταν σε πιο μαχητικές κατευθύνσεις. Στην Ελλάδα το ζήσαμε - αν και όχι σε τόσο μεγάλο βαθμό - με τις καταδίκες και τη προβοκατορολογία που ακολούθησαν τη δίκαιη εκτέλεση των 2 νεοναζί στο Νέο Ηράκλειο από τις Μαχόμενες Λαϊκές Επαναστατικές Δυνάμεις το Νοέμβριο του 2013. Τότε η εγχώρια “αναρχική” πτέρυγα της διεθνούς που περιγράφουμε έσπευσε είτε να καταδικάσει με όρους αστικής νομιμότητας, είτε να πρακτορολογήσει εις βάρος των συντρόφων που διέπραξαν την ενέργεια.

Το παράδειγμα της πολιτικής απομόνωσης των κρατουμένων για την υπόθεση της ληστείας στη Κόρδοβα δεν είναι το μοναδικό στην ιστορία του αναρχικού κινήματος καθώς η λογική αυτή βρίσκει έδαφος και ριζώνει διαγώνια και οριζόντια μέσα στα ριζοσπαστικά κινήματα καλλιεργώντας μια κουλτούρα διαρκούς ηττοπάθειας και θυματοποίησης που με τη σειρά τους οδηγούν σε έναν εσωστρεφή κατακερματισμό. Η αυτονόητη και έμπρακτη αλληλεγγύη λοιπόν τόσο στους ίδιους όσο και σε οποιοδήποτε άτομο ή ομαδοποίηση προχωρά σε τέτοιου επιπέδου ρήξεις ενάντια στο υπάρχον σύστημα κυριαρχίας, είναι ως ένα βαθμό και μια προσπάθεια ανάσχεσης της ρεφορμιστικής μάστιγας που κάνει αλλεπάλληλες μεταστάσεις μέσα στον κόσμο του αγώνα.

Ο ίδιος ο σύντροφος Claudio, απτόητος από τις δυσχερείς αυτές συνθήκες, παρέμεινε και παραμένει μέχρι σήμερα αμετανόητος υπερασπιστής των επιλογών του και της δράσης του, αντιμετωπίζοντας βαρύ τίμημα για αυτό, καθώς σήμερα είναι ένας από τους μακροβιότερους πολιτικούς κρατούμενους στην Ευρώπη.

Σήμερα

Αυτή τη στιγμή ο Claudio βρίσκεται έγκλειστος στη Γαλλία όπου εκτίει τη ποινή 10 ετών που του έχει επιβληθεί για τη ληστεία στη Τράπεζα της Γαλλίας ενώ θα έπρεπε να είχε αποφυλακιστεί από το Δεκέμβριο όταν και συμπλήρωσε τα 25 έτη εντός των σωφρονιστικών κολαστηρίων. Παρ' όλα αυτά οι

εισαγγελικές αρχές της Γαλλίας το αρνούνται και ζητούν από τον σύντροφο μας να εκτίσει τουλάχιστον άλλα 5 χρόνια πραγματικής φυλακής. Ο σύντροφος έχει προσβάλλει νομικά το καθεστώς εξαίρεσης που βιώνει και διεκδικεί την αποφυλάκιση του, ενώ στις 17 Μαΐου αναμένεται η εξέταση της προσφυγής του ενάντια στη παραπάνω απόφαση. Η στάση του γαλλικού κράτους απέναντι στον Claudio αποπνέει όλον εκείνο τον κρατικό ρεβανσισμό και την αυταρχικότητα που συναντάει κανείς στην αντιμετώπιση των αμετανόητων αντιπάλων της εξουσίας. Οι ποινικές νομοθεσίες γίνονται κουρελόχαρτα και τα περίφημα "ανθρώπινα δικαιώματα" καταργούνται. Η αστική δικαιοσύνη μετατρέπεται στην εμπροσθοφυλακή του "πολέμου κατά της τρομοκρατίας" και φορώντας την μάσκα της γραφειοκρατίας διεξάγει έναν ανελέητο πόλεμο φθοράς. Ένας μηχανισμός σκληρής ταξικής κυριαρχίας και οργανωμένης κρατικής βίας που αναλαμβάνει την εξόντωση των αμετανόητων αντιπάλων της. Γνωρίζουμε ότι ο βασικός λόγος της άρνησης τους παρά τα τόσα χρόνια φυλακής είναι ότι δεν υποχώρησε ποτέ από τις αναρχικές αρχές και αξίες, ότι ακόμα και μέσα από την φυλακή συνέχισε να παράγει πολιτικό λόγο, να συμμετέχει σε απεργίες πείνας ενάντια στο καθεστώς τύπου FIES, να διεκδικεί την σύνδεση της δικής του εμπειρίας με την ευρύτερη ιστορική μνήμη . Δεν σταμάτησε να αγωνίζεται και να προπαγανδίζει με όλες του τις δυνάμεις την αναγκαιότητα της επίθεσης ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.

Κλείνοντας αυτή την εισήγηση να αναφέρουμε πως η σημερινή εκδήλωση έχει 2 σκέλη. Το πρώτο σκέλος αφορά την ανάδειξη της υπόθεσης του συντρόφου με σκοπό να ασκηθεί πίεση στο μέλλον ώστε να συμβάλλουμε με τις όποιες δυνάμεις μας στο κίνημα αλληλεγγύης που διεκδικεί την άμεση αποφυλάκιση του συντρόφου. Το δεύτερο σκέλος αφορά τη βαθιά μας πεποίθηση πως ένα κίνημα όταν ξεχνάει την ιστορία του, όταν δεν αναδεικνύει ανθρώπους που αποδεδειγμένα έχουν δώσει όλη τους την ζωή με ανιδιοτέλεια στον αγώνα δεν μπορεί να λέγεται ανατρεπτικό. Δεν μπορεί να παράξει αποτέλεσμα καθώς θα είναι ένας χυλός που δεν θα έχει εκείνες τις βάσεις που χρειάζονται για να κοιτάξει κατάματα την ιστορία, να την εκτρέψει και εν τέλει να διεκδικήσει να την αλλάξει. Φέρνοντας στο προσκήνιο την εποχή των ονείρων μας την εποχή των ελεύθερων ανθρώπων.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ CLAUDIO LAVAZZA

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ

Πρωτοβουλία αναρχικών ενάντια στις κρατικές δολοφονίες